

Хубавата липа, която прѣзъ пролѣтѣта изпълваше съ приятната миризма на своя цвѣтъ цѣлата гора, бѣ съвсѣмъ пожелтѣла. Дивата череша бѣ почервенѣла, но не отъ сочни череша; почервенѣли бѣха нейнитѣ листи. Смардликата, въ която зайчето толкова пѣти се е крило, сѣщо бѣ червена вече. Яворътъ, осенътъ, габърътъ и всички други горски дървета се бѣха изпѣстрили съ желти и червени листи. Само джбътъ се зеленѣеше, но и неговитѣ листи бѣха почнали да увѣхватъ . . .

Сѣкашъ огънь бѣше прѣминалъ надъ високата и гѣста гора и бѣ я попарилъ . . .

V.

И всѣки день ставаше по-студено, и гората все по-вече се измѣняше. Имаше защо да се чуди зайчето. Никога по-рано то не бѣше виждало дървета и гора съ желти и червени листи.

— Какво ли е това нѣщо, Боже мой, какво ли е това? — си думаша зайчето.

И не можеше да разбере то, какво е това. Разбра то само, че ставаше студено и всѣки день по-студено. Студениятъ вѣтъръ духаше всѣки день, и съ всѣко подухване свалеше отъ дърветата многобройни листи. Бавно и съ шумолене падаха тѣ, сѣкашъ тихо се оплак-ваха отъ нѣщо. И трупаха се тѣ на земята, желти и увѣхнали, и сѣхнѣха. Тѣй тѣ умираха.

И клонитѣ на хубавитѣ горски дървета все по-вече и по-вече се оголваха и почерняваха.

— Та нима всички листи ще окапятъ? — се питаше зайчето. — Нима гората ще остане безъ листи? Горкитѣ дървета! Горката гора! Трѣбва болестъ да ги е хванала тѣхъ, затуй тѣ увѣхватъ и оставатъ безъ листи.

И малкото сърдчице на зайчето се свиваше отъ жалостъ къмъ дърветата и гората, и нему ставаше мжно, много мжно.

И. Василевъ.

Слѣдва.

